

Homefucking is Killling Prostitution

õppude lõpuks pole ühtegi paremat jäädvustust paberkandjal ühestki Von Krahli Teatri etendusest...

LVõib-olla teatrietendusest üldse. Sest mis teatrietendusest vatajale ikka meelde jäääb? Ma pean silmas eelkõige etendust, mis pole nõme... Mingi muusika, mis adapteerub enesetundega, kellegi peapõore või hästiheitetud juuksed perfektses valgusvhis. Mingi ootamatu tonaalsusega pillatud repliik, mis järgmisel päeval töö juures vaikselt oma jõhkrat hingelist lammutustööd jätkab... Suur hulk kultiveerimata ja teravad tundeid, metsikuid roosipõösaid, mis kasvavad kaunilt ja takistamata, kuni aeg ja uued kogemused hekkääridega oma tasandava töö teeval. Mälusse jäääb isiklik album tunnetest ja meeoleoludest, milles mõni on kirkam ja mõni udusem.

Polegi ju lõpuks tähtis "... kas oli ikka täpselt nii, et kui E pööras koraks selja ja T talle mürki karikasse puistas, siis R tegelikult ju märkas seda, aga ei öelnud midagi ning tema keskklassi südame rebenemise ilmestamiseks kostus maitsekas Bartoki kvintett ... või oli see hoopis sarkastilisem muusikaline kujund – **Margus Lepa** Nõmme Raadio saatanlik signatuur?"

Ja mulle? Mis jäääb mulle alles etendusest? Kavaleht, mõni arukam ja mõni laustotakas jutuke ajalehes. Aplausi kõla? Edeva näitleja mesimagus tasu ... my ass!

Mul on nüüd "Homefuckingu" näöl terve album konkreetsete ja selgete mälupiltidega. Ja peaasi – need ei muutu, nad ei kaota oma intensiivsust. Ma ei pea taluma aja valulikku kulgu, tundes, kuidas ma lihtsalt asju tasapisi unustan. Ma tahan vältida surmahirmu. Las mu sõprade näod jäävad muutumatult purskuma vaoshoitud pettumustest, las hraprad paluvad niidid katkevad lõppematult otse mu silme all. Las iha asendub põlgusega mitte sekunditega, nagu elus ja laval, vaid kogu aeg! Ja võib-olla ma leian lõpuks neid muutumatuid mälueskiise omavahel ümber paigutades mingi valemi, kuidas leppida teadmisega, et õnn on episood, mitte narratiiv.

See, et seda etendust kordagi ei mängitud, on köige väheolulisem fakt üldse selle asja juures. Nagunii on tähtis ainult see, mis pärale jöuab. Ja kui raamat kaduma läheb, võin minna ja kauplustest uue ostaa. Samasuguse.

Homefucking is Killing Prostitution

This book might be the best paper record of a Von Krahli performance – or any theater performance ever, for that matter; at least Taavi Eelmaa thinks so. Because anything you remember from a good play is necessarily going to be subjective, your own emotion and experience, not a reviewer's blurb. And this album provides a connection, a trace back to dear friends, remaining forever young. For Taavi, it's a family picturebook, except if he ever loses it, he can always go out and buy another copy.

2008. AASTA DETSEMBRIS ILMUS KRIS MOORI RAAMAT „HOMEFUCKING IS KILLING PROSTITUTION“.

See sisaldab teksti ja fotosid Von Krahli Teratri samanimelisest olematust etendusest. Väljakulutatud esietendusel tulid näitlejad kohe alguses kummardama ja teatri juht Peeter Jalakas pidas köne /... otsustasime ära jäätta ainult köige tüütuma osa teatri tegevusest – etendamise. Me teostasime kõik tänase teatri jurde kuuluvad ametlikud protseduurid – idee arendamine, teksti tellimine, prooviperiood, kujundus, dekoratsioonid ning grimm, ja möistagi reklam. Ilmusid uudised ja arvustused, ühesõnaga – kõik oli nagu ikka. Välja arvatud see tülikas inimlik kontakt publikuga./ (Täistekst „Selgitusi ühe mitteilmunud etenduse kohta“ Eesti Ekspress, Areen 18.12.2008.) Teksti autor Kris Moor, fotode autor Erki Laur & Nico, fotograafi assistent Anna-Stina Treumund, osades Von Krahli teatri näitlejad. Kirjastus Moor Books, toimetanud Andrus Triisberg, lehekülg 128 ; Möötmed 300 x 200. ISBN-13 9789949159758.

Kris – Erki Laur, Noora – Riina Maidre

Noora ja Kris. Mutant Disco Von Krahli baar.